

Από τον συγχωριανό μας Ηλία Γ. Τσιακοβή λάβαμε στο email του Συλλόγου το παρακάτω άρθρο το οποίο μετά από μικρή καθυστέρηση το δημοσιεύουμε.

□□ □□□□□□ Υπάρχει προοπτική στην κρίση;

Του Ηλία Τσιακοβή

Το 2013 θα ζήσουμε τις αλλαγές που όλοι συζητάμε. Μετά τη βίαιη προσαρμογή από τα χρόνια της αφθονίας και ύστερα από πολλές δοκιμασίες θα δούμε πως είναι να ζούμε τη νέα πραγματικότητα. Είναι δύσκολο να αποδειχθεί κανείς μεγάλες αλλαγές, , κυρίως όταν συνεπάγονται στέρηση και δυστυχία. «Όλοι θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο, αλλά κανείς δεν θέλει να αλλάξει τον εαυτό του», είπε ο Τολστόι. Έως την κρίση, δεν βλέπαμε ότι οι ζωές μας και η χώρα άλλαζαν πολύ γρήγορα αλλά χωρίς κριτήρια , χωρίς κατεύθυνση. Τώρα πρέπει να βρούμε την άκρη του νήματος και να αποφασίσουμε αν θέλουμε να πάμε προς τα μπρος ή προς τα πίσω.

Ανάμεσα σε πολλά άλλα, η κρίση λειτουργεί και σαν ένα είδος καθρέφτη που φέρνει την ελληνική κοινωνία αντιμέτωπη με τις βαθιές της αλήθειες, όπως κατ' αναλογία οι δύσκολες ατομικές περιστάσεις εξαναγκάζουν τους ανθρώπους σε δυσάρεστες ενδοσκοπήσεις. Οι κρίσεις φέρνουν στην επιφάνεια κρυμμένες ή ανομολόγητες συμπεριφορές που τις αγνοούσαμε ή τις απωθούσαμε. Από την άποψη αυτή , είναι αλήθεια πως οι κρίσεις αποτελούν μοναδική ευκαιρία αυτογνωσίας, άλλο βέβαια αν αξιοποιούνται. Τι είδαμε λοιπόν ως τώρα στον καθρέφτη μας;

Είδαμε πως η αλαζονεία, η έπαρση και η ανεπάρκεια της πολιτικής τάξης ήταν ακόμη μεγαλύτερες απ' ότι ίσως φανταζόμασταν και πως η διαφθορά του συστήματος εξουσίας είχε ξεφύγει. Διαπιστώσαμε πως η διαπλοκή του πολιτικού συστήματος με τις οικονομικές ελίτ και τα ΜΜΕ είχαν βαθύτατες ρίζες, που μπορεί μεν να ήταν γνωστές, αλλά επειδή η αναφορά σ' αυτές γινόταν με τρόπο αόριστο, ενίσχυε τη άγνοια και την απραξία.

Ασφαλώς , όλα αυτά τα ξέραμε ή τουλάχιστον τα υποψιαζόμασταν. Απλά η κρίση τα επιβεβαίωσε με βίαιο τρόπο. Υπάρχει ωστόσο μια διάσταση που ίσως την αγνοούσαμε

περισσότερο από τις άλλες: η κατάρρευση του κρατικού μηχανισμού.

Η διαπίστωση αυτή δεν πρέπει να μας οδηγήσει στο αντίθετο άκρο: την παραδοχή , δηλαδή , πως ουδέποτε λειτούργησε ο κρατικός μηχανισμός στη Ελλάδα. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει.

Παρ' ότι υπάρχει σχετική ένδεια μελετών που βασίζονται σε μετρήσιμα στοιχεία, μπορεί να υποστηριχθεί πως παρά τις παθογένειές του και παρά τη λειτουργία του πελατειακού συστήματος, το κράτος λειτουργούσε καλύτερα , παρ' ότι φτωχότερα , πριν τη δεκαετία του 80. Εδώ έγκειται και το μεγάλο παράδοξο: όλες οι σχετικές μελέτες δείχνουν πως μετά τη δεκαετία του 80 το κράτος βελτιώθηκε ως προς το έμπυχο δυναμικό του και τους πόρους του, αλλά σε αρκετές διαστάσεις του είναι χειρότερο ως προς την εκτέλεση βασικών λειτουργιών σε σχέση με το παλιό. Τι έφταιξε ;Αναμφίβολα η πλήρης και ολοκληρωτική κομματικοποίηση του κρατικού μηχανισμού που εισήχθη .

Η γενικευμένη ανομία αποτελούσε επί δεκαετίες μια παγιωμένη κατάσταση στη χώρα μας. Οι απάτες των ισχυρών έμειναν ατιμώρητες, η φοροδιαφυγή έγινε κανόνας οι μίζες το ίδιο. Πληρώσαμε ακριβά αυτό το φαινόμενο.

Η χώρα δεν χρεοκόπησε τυχαία άλλωστε, απλώς έφθασε σε ένα σημείο που η συσσωρευμένη ανομία σε συνδυασμό με την κακοδιαχείριση οδήγησαν στο κραχ.

Ο Έλληνας πολίτης βλέπει επιτέλους με ανακούφιση ότι η Ελλάδα αρχίζει να μοιάζει με άλλες ευρωπαϊκές χώρες και ως προς την απόδοση δικαίου έναντι των ισχυρών παραγόντων της δημόσιας ζωής. Κανείς δεν μένει πλέον στο απυρόβλητο και οι πύλες της Δικαιοσύνης και των φυλακών έχουν ανοίξει για όσους βάνουσα έκλεψαν , εξαπάτησαν ή δεν σεβάστηκαν τον όρκο τους. Ασφαλώς υπάρχει ο κίνδυνος της υπερβολής. Πρόκειται όμως για μια υγιή, όσο και αν είναι επώδυνη, διαδικασία την οποία έχει ανάγκη η ελληνική κοινωνία.

{hits}281{/hits} αναγνώσεις